

КЪМЪ ЛЮБИМАТА

Ти искашъ днесъ да ти разкрия
ликътъ на моитѣ детски дни,
когато въ мене бѣше синьо
небе надъ бѣли равнини.

Когато грѣеше въ душата
усмивката на две очи
и се пилѣеха отъ вѣтъра
два златни кичура коси.

Да ти разкажа за горитѣ,
рѣкитѣ, гдето съмъ игралъ,
за нашта бедность, за нощитѣ,
когато азъ съмъ кротко спалъ.

И за онази птица синя
въ сѣня, която отлетя,
та днесъ свѣта е тъй пустиненъ
безъ лжчъ, безъ радость, безъ цвѣтя.

Ела замислена и кротка
и слушай: пѣещи надъ менъ
звездитѣ като златни лодки
браздятъ бездѣното небе.

И нека въ твоя погледъ свѣтълъ
гори и пѣе нѣжността.
Азъ знамъ, презъ всичкитѣ морета
при насъ ще дойде радостта.